

Ideály a ocenění sester v roce 2015

Žijeme v době jdoucí velmi rychle kupředu. Spousta medicínských oborů dokáže zázraky. Jen na postavení zdravotní sestry se v naší společnosti nic moc nemění.

Sestra nebude mít bez lékaře oddělení, na kterém by mohla pracovat. Ale jak bude vypadat práce lékaře na oddělení bez sester a jaká budou ta oddělení, která tedy mají fungovat bez středního a nižšího zdravotnického personálu?

Moje babička byla zdravotní sestra. Její dcera, moje maminka, dostala zákaz se tomuto povolání věnovat. A tak si nenaplněné ambice zrealizovala na mně. Nemůžu říct, že bych byla od malička rozhodnutá, že chci být pouze a jedinečně zdravotní sestrou. Nakonec jsem se jí stala a nelituji. Od počátku jsem pracovala na poměrně náročných odděleních a prakticky celý profesní život se věnuji péči o starší pacienty.

Dlouho jsem byla hrdá, že jsem zdravotní sestrou. I v mém životě přišla chvíle, kdy jsem z rodinných důvodů musela s prací zdravotní sestry skončit. Když se pak naskytla příležitost vrátit se, s radostí jsem znovu „naskočila do sedla“. Jsou chvíle, kdy přemýšlím, jaké by to bylo, kdybych naplnila ambice svoje, a ne svojí maminky. Kdyby za mnou přišla moje dcera, že chce být zdravotní sestrou, hodně bych jí to rozmlouvala.

Čím jsem starší a čím vyšší jsou požadavky, tím více ztrácím o zdravotnictví ideály a uvědomuji si, že dnešní zdravotní sestry nejsou služebnicemi božími. Jsou především ženami, manželkami a matkami. Současná zdravotní sestra musí být v první řadě odbornicí ve svém oboru, která zvládá všechny odborné úkony od A až do Z na jedničku. Musí být ale také láskyplnou ženou, která pečuje o nemocné s nasazením vlastních fyzických a psychických sil. A v neposlední řadě musí být také diplomatem na mnoha frontách – v komunikaci s pacientem, s jeho rodinou a také s lékařem. Každá z nás se musí denodenně vypořádávat s fyzickou námahou, která je často těsně na hraně a kterou musíme zvládnout, i když nám samotným není nejlépe. Denně také stojíme čelem k lidskému utrpení, ke kterému není žádná z nás ani po letech imunní. Neznám ale žádnou sestru, která by se svou uniformou svlékala i duši a pustila z hlavy všechny své pacienty.

Jsme také první v kontaktu se všemi možnými infekčními nemocemi nebo nespokojeností pacienta či jeho příbuzných. A když už tohle všechno zvládneme, čeká nás finanční ohodnocení, které je často spíše k pláči. Je holým faktem, že finanční ohodnocení zdravotní sestry je v naší republice nedostatečné. Právě probíhá vyjednávání o 5% zvýšení tarifní mzdy sester. Sestry v příspěvkových organizacích mají toto navýšení slíbené státem. Sestry v soukromých zdravotnických zařízeních ho nemají ani zdaleka tak jisté. Zároveň v těchto dnech probíhá i hlasování o Miss Sestra. Stát se Miss Sestra je hezké. Určitě budu pro svou favoritku hlasovat. O toto ocenění však zabouje pouze několik desítek mladých, ambiciózních sester. Ale jaké ocenění čeká na nás ostatní? Nejsme už všechny mladé, krásné nebo ambiciózní.

Ve zdravotnictví se pohybuji od roku 1977 a po všech těch letech si dnes už nejsem jistá, že jsem pořád pyšná, že jsem zdravotní sestra. Z pacientů se stali klienti a z těch se dnes stávají čísla. Nejde o uzdravení nemocného, ale o to, aby se splnily plány, aby seděla čísla.

Možná by tohle všechno bylo pochopitelnější, pokud by si ti, kdo nastavili současné zdravotnictví a jeho priority, a také příbuzní pacientů vyzkoušeli naši práci. Nejspíš si říkáte, že jde o stížnosti sestry, která už to má takřka jít „za pár“ a ptáte se, proč jsem tedy nezměnila profesi. Odpověď je jednoduchá. Je to tak, že jsem ve své podstatě naivní člověk a pořád ještě věřím, že mám lidem co dát, že má práce není jenom zaměstnáním. A protože pocít, že jsem někomu pomohla a na někoho byla hodná, stále hodně znamená pro mě a doufám, že i pro pacienty.

Jitka Botánková

Jitka Botánková

všeobecná sestra

Botankova@seznam.cz